

QUỐC GIA

6ème année n° 219 (Série A)

2 Mars 1944

Loạt Gia Đình

(28)

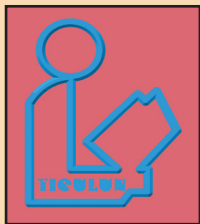
Huân Khang

CHIEC NHAN MAT NGOC

(US\$25)

CHIẾC NHẪN MẶT NGỌC

PHẠM CAO CỬNG

MỤC LỤC

I - Hai Người Nghĩa Bộc	5
II - Dấu Hiệu Kỳ Lạ	10
III - Kỳ Hùng	14
IV - Chiếc Nhẫn Mặt Ngọc Và Ba Đường Gươm Hộ Kỳ	28

I - Hai Người Nghĩa Bộc

Trời mùa hè nắng gắt.

Trên con đường núi quanh có châu Bắc-Mục, một bọn bộ hành đương nặng nề leo dốc. Họ tất cả có hai người và hai vật, yên lặng mà dần bước, không ai nói chuyện với ai một câu nào !

Họ bước nhanh trên con đường bụi trắng xóa, chói lòa vì nắng gắt. Người đi đầu là một gã người cao lênh khênh và gầy như que củi. Hai mắt hấn nhỏ càng nheo lại dưới ánh nắng chói chang mặc dầu sức nặng đã được che đi được một phần nhờ có chiếc mũ vành to cũ kỹ. Ngang thắt lưng hấn đeo một chiếc «túi rết» bằng vải vàng, trong dáng chừng đựng nhiều thứ lắm nên trông phồng to, lủng lẳng. Vì đường mỗi lúc một thêm dốc, hấn phải chống gậy mà chèo, tuy mang tiếng là giắt con chó theo mình mà sự thực lại con vật nhẹ nhàng kia lôi dắt.

Người đi sau hấn vài bước là một gã béo lùn, thừa bề ngang mà thiếu cao. Đầu đội một chiếc «khăn sáo» bằng nhiều tam-giang đã cũ, gã chưa có vẻ mệt lắm, nên lúc nào cũng tươi cười, cái miệng rộng toát ra đến mang tai, làm rung rung đôi ria vênh và chòm râu cũn

cõn. Gã vừa đi vừa luôn luôn quay lại phía sau, tắc lưỡi gọi và dục một con ngựa bạch lông trắng như tuyết, yên-cương sẵn-sàng :

- Ê, bạch-câu, chú phải rảo bước lên một chút nữa !
Chú mà lại chịu thua con Lu-tô sao ?

Con chó chột nghe thấy gọi tên mình, dừng hẳn lại, mà sủa rầm rĩ. Anh chàng gầy cao, đương cầm cúi bước, chột bị con chó Lu-tô kéo giây ghì lại chép miệng mà bảo gã béo lùn rằng :

- Thôi, tôi van bố Ba-tèo thôi, bố có yên cái mồm, cái miệng để đi cho chóng đến nơi, đến chốn chứ cứ như cái tôm cái tép thế kia, con ranh Lu-tô chốc chốc lại dừng thì bao giờ đến nơi được.

Ba-tó cười ngất mà bảo :

- Chú hãy cố gắng lên một chút nữa thôi, chúng ta sắp đến nơi rồi.

Lên hết dốc Ba-Tó bảo Lý-chè :

- Chúng ta hãy ngồi nghỉ chốc lát dưới gốc cây kia rồi hãy khởi hành sau cũng không muộn ! Vừa nói, Ba-tó vừa buộc cương ngựa vào một gốc cây, rồi cởi phanh áo ra cho mát. Lý-chè cũng cởi sích chó, ngồi xuống một

chiếc dề cây lớn mà nghỉ. Được dịp, con ngựa Bạch-câu ung dung gặm cỏ, trong khi con chó Lu-tô đuổi soài chân, thè lưỡi lim dim...

Nắng bây giờ đã bắt đầu dịu, gió mát cũng bắt đầu nhẹ thổi. Đi đường xa mệt, lại gặp lúc gió mát; bóng râm, cả Ba-tó cùng Lý-Chè đều thiu thiu ngủ. Có lẽ họ còn ngủ lâu hơn nữa, nếu lúc xế chiều, mấy con khỉ chuyền cành, không làm cho con chó Lu-tô rật mình sửa inh ỏi.

Ba-tó chợt tỉnh giấc choàng giậy, nhìn quanh rồi hốt hoảng đập vai Lý-chè gọi giậy :

- Lý-chè, chủ hãy giậy mau trời chiều lắm rồi, suýt nữa thì chúng ta ngủ quên mất không nhớ mà giậy nữa.

Lý-chè vươn vai ngáp dài mà bảo :

- Quên được thì càng hay chứ sao, chả tôi ngủ một giấc thực là ngon quá.

Bỗng Lý-chè cau cặp mắt như nghĩ ngợi, rồi bàn với Ba-tó :

- Anh Ba ạ, hay là chúng ta ngủ tại đây mai hãy đi sớm.

Ba-tó lắc đầu :

- Không thể được chú. Cậu Kỳ đã căn dặn chúng ta rằng đêm nay thế nào cũng phải đến kịp xóm cây đa cắt cơ mà.

Lý-chè chán nản thở mạnh :

- Nhưng tôi mệt lắm rồi anh ạ.

Ba-tó vờ làm ra mặt dỗi :

- Cái đó là tùy chú, chú muốn ngủ lại đây thì cứ ngủ, để cho đến đêm cọp nó đến nó soi thịt chú, còn tôi thì thế nào cũng phải đến đúng chỗ hẹn của cậu Kỳ.

Lý-chè vốn biết lệnh chủ rất nghiêm nên bắt đặc dĩ đứng giậy, khoác chiếc túi rét lên vai, Ba-tó mỉm cười hỏi kháy :

- Vậy ra chú mình cũng biết sợ hổ ư, ta nói chơi vậy mà thôi, chứ gầy nhom như chú thế kia, có gặp ông Ba Mười, ông cũng chả thềm ăn thịt !

Lý-Chè lắc đầu, bảo :

- Hổ thì tôi cũng không sợ gì cho lắm nhưng cậu Kỳ thì ai dám trái lệnh.

Ba-tó nhìn bóng mặt trời mỗi lúc lặn xuống thêm nhanh dục bạn :

- Trời muộn lắm rồi, chúng ta phải đảo bước lên một chút mới kịp được.

Liếc nhìn con ngựa Bạch-câu, Lý-chè bỗng nảy ra một ý :

- Này anh Ba ơi chúng ta thực là kẻ ngu suôn hạng nhất. Vì có gì mà chúng ta đi mỗi một, lại để cho con Bạch-Câu được thông thả đi không ?

Ba Tó cũng gật gù bảo :

- Ủ, chú nói có lý, vả lại, cả tôi với chú, bù đi sẽ lại, cũng chẳng phải nặng nề gì...

Nghĩ thế nào, làm vậy. Ba-Tó Lý-Chè đều nhảy lên mình ngựa, Ba-Tó ngồi đằng trước cầm cương, còn Lý-Chè thì ngồi đoạn hậu, quay mặt lại về phía đuôi tay nắm nắm chiếc roi nhỏ.

II - Dấu Hiệu Kỳ Lạ

Hoàng hôn, những đám mây vàng nhạt kéo dần về phía chân gò xanh, trong khi ánh tà dương tắt dần sau dãy núi, Ba-tó nhìn quanh bốn phía rồi bảo Lý-chè rằng :

- Trời tốt lắm bây giờ, chúng ta phải chạy nhanh mới đến nơi kịp được !

Chạy đều như thế, cả bọn mãi đến lúc trời tối hẳn mới tới xóm cây đa cụt. Người ta gọi tên như vậy là vì ngay đầu xóm nhỏ này, có một cây đã to lớn, nhưng bị gãy cụt tự bao giờ, chỉ để chơ lại một gốc cây sù sì, rễ đâm sâu tứ phía.

Trước khi tìm vào quán trọ, Ba Tó bảo Lý-chè rằng :

- Đèn pin của chú đâu, bấm lên soi cho tôi vẽ dấu hiệu đi !

Vừa nói, Ba Tó vừa móc túi ra một miếng phấn trắng, đợi Lý-chè soi đèn để vẽ lên thân cây đa một dấu hiệu... Mà dấu hiệu gì lại kỳ lạ như vậy vì chỉ có một hình bầu dục, như chiếc mặt người, phía trên có vẽ thêm hai con mắt và ở dưới chẵn thì dấu một vết chữ thập.

Vẽ xong, Ba-Tó bỏ phần vào túi, gật gù bảo :

- Vẽ thế này thì lúc cậu Kỳ đến, sẽ biết ngay đã có chúng ta ở đây rồi !

Sau đó, hai người lại đi tìm quán trọ, nhưng gõ cửa mấy nhà cũng không được, mãi tới khi đập cửa một nhà ở cuối dãy mới thấy bên trong có tiếng thưa.

Một lát cửa mở. Cả Ba-Tó lẫn Lý-chè đều ngạc nhiên hết sức vì dưới ánh sáng ngọn đèn cây hai người đã nhận ra đó là một thiếu nữ tuổi chừng đôi tám, sinh đẹp vô cùng.

Thiếu nữ dịu dàng hỏi :

- Các ông muốn hỏi gì ?

Ba Tó cúi chào rồi thưa rằng :

- Thưa cô, chúng tôi muốn phiền cô cho trọ lại đêm nay, nhưng còn e...

Thiếu nữ ngắt lời, bảo :

- Điều đó, ông không ngại, vì đây chính là một quán trọ... Các ông hãy phiền lòng đứng đợi để tôi vào đánh thức cha tôi dậy !

Thiếu nữ đã quay đi rồi, Ba Tó mới thở mạnh mà bảo Lý-Chè rằng :

- Thực là phúc đức cho chúng ta nhé, may mà tìm được vào đúng quán trọ, chứ không thì đêm nay dễ phải ngủ ở ngoài trời mất !

Lý-Chè cũng có vẻ nghĩ ngợi, giây lát nói rằng :

- Tôi cũng không ngờ, anh Ba ạ. Dữa chốn thâm sơn cùng cốc này mà có một cô chủ quán như tiên thì thế là một sự hiếm thấy !

Ngay lúc này, thiếu nữ đã trở ra, theo sau một ông già, râu quai nón, tóc hói cao, hai mắt tròn soe, có vẻ giữ tợn vô cùng. Chủ quán liếc nhìn hai người kỹ lưỡng rồi cất giọng ồm ồm hỏi :

- Các ngài định nghỉ trọ lại một đêm, hay sẽ còn ở nhiều ngày ?

Ba-Tó trả lời :

- Điều ấy, chúng tôi cũng chưa biết rõ được, vì còn phải đợi lệnh của chủ nhân tôi, hoặc lát nữa, hoặc sáng mai, sẽ tới. Hiện giờ, thì chúng tôi chỉ phiền cụ bảo người nhà cho chúng tôi ngay một bữa cơm, vì đi tự sáng, chúng tôi đói ngấu nghiêng rồi !

Chủ quân gật đầu, dẫn Ba-Tó vào tàu ngựa để buộc con Bạch Câu lại. Trong khi ấy, Lý-Chè ra ngoài cửa, và cũng như Ba-Tó lúc này, lấy phấn vẽ lên trên cánh cửa dấu hiệu kỳ lạ : một mặt người, hai con mắt và dấu chữ thập ở ngay giữa trán !

Một lát sau, một mâm cơm đã dọn ra. Lý-Chè gật-gù sung sướng vì Ba Tó đã giữ đúng lời hứa, bảo nhà bếp chặt riêng cho một đùi gà béo, rán vàng, thơm phức. Đang lúc đói ngấu, hai người ăn rất ngon miệng và rung đùi thưởng thức thứ rượu của chủ quán đưa mời, giọng mới dịu mà ngọt làm sao.

Ăn uống no-nê, Ba-Tó cùng Lý-Chè lẫn ra ngủ, ngáy pho pho không biết giờ giấc là gì nữa, cho đến lúc đột nhiên từ xa vắng lại, một tiếng còi hiệu, làm cho con chó Lu-Tô chột tỉnh và cắn inh-ỏi. Trong chuồng, con ngựa Bạch Câu cũng hí râm-ran vì chúng đã nhận ra tiếng còi hiệu của chủ.

Lý Chè chột tỉnh, vội vàng lay gọi Ba-Tó :

- Anh Ba, anh Ba giậy mau ! Cậu Kỳ đã đến.

III - Kỳ Hùng

Ba Tó vội vàng choàng giầy, đánh diêm châm đèn, ra mở cửa. Một lát sau một chàng thanh niên, hình dạng tuấn nhã, dáng điệu hào hùng, mặc chiếc sơ-mi màu vàng, chiếc quần màu lá mạ chèn ống, lối kỳ sĩ, ngang lưng đeo một thanh trường kiếm. Hai mắt chàng sáng quắc, có lẽ sẽ thành vô cùng nghiêm nghị nếu không có cặp môi tươi tắn lúc nào cũng sẵn sàng nở một nụ cười....

Đó là Kỳ Hùng. Phải, chàng Kỳ Hùng người chủ trẻ tuổi nhưng rất nghiêm của Lý-Chè và Ba Tó, một vị thiếu niên anh hùng có ba đường gươm gia truyền làm cho ai nấy đều kinh sợ.

Ngay lúc này thiếu nữ con chủ quán cũng cầm đèn ở phía trong bước ra. Thoáng thấy Ba tó nàng hỏi :

- Cái gì mà chó cắn dữ thế ông ?

Ba-tó lắc đầu trả lời :

- Không, xin cô cứ đi nghỉ, đây là cậu chủ của chúng tôi.

Kỳ Hùng vui vẻ chào thiếu nữ :

- Xin cô tha lỗi vì nhờ mất một chuyến ô tô nên tôi đến khi chậm làm phiền, cô mất giấc ngủ...

Nữ-lang cúi đầu từ tạ, dưới ánh đèn hai người cùng ngơ ngẩn luống cuống chưa biết nói thêm gì, may thay Lý chè đã ở phía trong chạy ra, vui vẻ nâng tháo thanh gươm của chủ vừa hỏi :

- Hôm nay cháu đi mệt quá, nên ngủ khuấy quên đi mất, chắc cậu đến gõ cửa đã lâu.

Kỳ Hùng nhìn Lý chè rồi cười mà bảo :

- Nghe chú nói giọng sắc mùi rượu, tôi đoán chắc chú ngủ say vì men hơn là vì mệt.

Lý chè thật thà thú thực :

- Chiều hôm nay quả có trộm phép cậu uống mấy chén.

Kỳ Hùng gạt đi bảo :

- Không sao, vả lại ta cũng vừa mới tới, bây giờ khuya rồi, thôi cho các chú đi ngủ vì mai còn phải giậy sớm.

* * *

Một đêm qua.

Trời mới hửng sáng theo lệ thường, chủ quán đã trở dậy, sau khi uống nước, lão bước ra sau vườn chợt nghe tiếng ngựa hí ở tàu, mới bước lại xem, vừa đi vừa lầm bầm :

- Cái con vật khó chịu này suốt đêm qua hét hí lại lục đục trong tàu làm cho ta không ngủ yên được, chẳng hiểu là vì nhiều muỗi rừng hay là vì lạ chỗ.

Ngó đầu vào tàu ngựa, lão bỗng ngăn người mà kêu lên :

- Trời ơi, con ngựa quý giá.

Lão sẽ dụi mắt rồi cẩn thận ngắm nghía coi Bạch câu suốt từ đầu đến vó, chốc chốc lại tắc lưỡi lắc đầu tán thưởng, cuối cùng mới than thở một mình rằng :

- Kể có đã đến 20 năm nay ta mới lại được trông thấy một con ngựa sừng đáng cái tên là «tuần mã».

Và đứng trước vật quý, chủ quán bỗng thấy lòng tham nổi dậy, hấn suy nghĩ đắn đo :

- Khó nghĩ quá, biết làm cách nào bây giờ nếu ta được con Bạch câu này thì thực thỏa cả một đời người.

Bỗng lão đã nghĩ ra được một kế, soa tay đắc ý :

- Phải rồi, ta cứ làm thế lũ chúng yên đi thì thôi, bằng kỳ kèo lôi thôi, thì ta sẽ bằng lòng đền cho chúng một số tiền nhỏ, chỉ sợ chúng cũng vẫn không chịu thôi.

Cười nhạt, chủ quán lại tự nhủ thầm :

- Mà liệu mấy thằng nhãi ranh ấy thì làm gì nổi được ta, yên lành không sao, bằng giở mặt thì ta sẽ đánh cho một trận mà đuổi ra khỏi xóm...

Mưu kế đã sắp sẵn, lão gọi một tên đầy tớ tâm phúc, dặn dò nó mọi việc rồi nói thêm rằng :

- Mi sẽ tìm một chỗ thực vắng vẻ mà buộc ngựa, nhớ mang mấy nắm cơm đi theo vì không chừng mà chiều tối mới về, mà cứ yên chí ngồi đợi, chừng bao giờ ta cho người ra gọi hãy trở về.

Tên đầy tớ vâng lời, lập tức cỡi cương ngựa dắt đi, như vậy lẽ tất nhiên Lý-chè trở giậy, ra chuồng ngựa định lấy thóc cho ngựa ăn, vậy mà đã thấy con vật quý không cánh mà bay đi mất, hốt hoảng Lý-chè chạy về gọi Kỳ Hùng :

- Cậu ơi, giậy mau ! Con Bạch Cầu đâu mất rồi !...

Kỳ Hùng chợt tỉnh, tưởng là có sự gì nguy hiểm, vội vội thanh trường-kiếm dựng ở cạnh mình vùng giậy

quát hỏi :

- Cái gì ? làm sao ?

Lý-chè mặt mày thất sắc nói :

- Cậu ơi, biết làm thế nào bây giờ, con Bạch câu bị kẻ trộm lấy rồi.

Kỳ Hùng cau mặt lắc đầu :

- Vô lý, đương đêm con Bạch câu chẳng phải ai cũng có thể dắt đem đi được.

Ba tó cũng đã trở gậy nói rằng :

- Chắc là mới song, vì hồi đầu trống canh tư cháu chột tỉnh giấc còn thấy tiếng nó sục sạo trong tàu.

Kỳ Hùng đeo gươm mặc áo rồi cùng Ba-tó Lý-chè ra vườn. Thoáng thấy bóng lão chủ quán, Kỳ Hùng nắm ngay lấy hỏi :

- Thế nào hử cụ, con ngựa của tôi bị mất rồi ư ?

Lão chủ quán vờ làm ra bộ ngạc nhiên lắc đầu trả lời :

- Tôi cũng không biết nữa, tôi đương ngủ chột thấy tiếng huyền náo ra đây mới thấy nói rằng có kẻ trộm bắt mất ngựa rồi.

Kỳ Hùng nghi ngờ liếc nhìn chủ quán rồi bảo :

- Kẻ trộm ở đây kẻ cũng lạ ban đêm khuya khoắt không vào ăn trộm lại đợi đến lúc gần sáng rồi.

Chủ quán vờ làm ra bộ ngớ ngẩn hỏi :

- Có lẽ nào lại thế, chắc trộm vào dất ngựa từ đêm.

Kỳ Hùng quả quyết lắc đầu :

- Điều ấy thì tôi biết không thể sả yra được, con Bạch Câu của tôi vốn rất khôn, ban đêm, trừ chính tôi hay hai chú này dất di, thì không bao giờ nó chịu theo ai hết. Trái lại, buổi sáng sớm thì nó yên chí rằng người nhà chủ quán dất nó cho đi ăn cỏ, hay đi uống nước vì tôi vẫn thường dặn người nhà trọ như vậy !...

Chủ quán vẫn chối cãi :

- Cậu nói thế thực oan cho nhà hàng quá, tôi quả không biết một chuyện gì hết...

Kỳ-Hùng quắc mắt nhìn chủ quán, rồi nghiêm sắc mặt mà bảo :

- Cụ chớ coi chuyện này làm chơi, mất con ngựa quý của tôi thì không song đâu !... Cụ phải tìm ngay giả tôi !

Chủ quán cười nhạt, lắc đầu :

- Tôi đã bảo tôi không biết gì mà, sao cậu cứ buộc cho tôi như vậy !

Kỳ-Hùng vốn vẫn nóng nảy, quắc mắt quát :

- Ta muốn yên lành cũng không song được mới mi !
Một lần nữa ta hỏi : Mi có muốn giả ngựa ta không thì bảo ?

Chủ quán cũng cau cặp lông mày chồi sể lại mà lớn tiếng trả lời :

- Tên nhãi ranh này thực là vô lễ... Ta bảo ta không lấy ngựa, mi vẫn không tin... Nhưng nếu ta bảo cho mi biết rằng ta lấy ngựa của mi đó, mà ta không bằng lòng trả thì mi làm gì ta nổi ?

Kỳ Hùng cố trấn tĩnh, gật đầu bảo :

- Được rồi, mi sẽ biết ta sẽ làm gì được mi !

Và quay lại phía Ba, Lý, Kỳ Hùng quát :

- Hai chú hãy giữ tên già này lại cho ta !

Ba Tó hăm hở bảo :

- Vâng, xin cậu để nó cho tôi !

Vừa nói, Ba-Tó vừa sấn lấy, định tóm lấy cổ áo lão quán thì đột nhiên bị lão bước trái sang ngang rồi thuận tay, cho Ba-Tó một đấm trúng cằm, làm cho anh chàng béo lùn trong lúc bất ngờ không đỡ kịp, bị ngã một cái bằng trời giáng !

Lý-Chè thấy thế, hăm hờ sông đến, quát :

- À, thằng này lão, mi dám đánh bạn ta !

Vừa nói, Lý Chè vừa cử quyền định đánh chủ quán nhưng số phận của anh chàng cao gầy cũng không hơn gì Ba-Tó, mới có mấy đường quyền qua tại, Lý-Chè đã lại bị chủ quán phóng chân cho một đá ngã sóng soài...

Kỳ-Hùng đứng ngoài xem, gật gù bảo :

- Đường quyền kẻ cũng khá đấy, nhưng hãy coi ta.

Vừa nói, Kỳ-Hùng vừa rút phát thanh kiếm Tử-Cương ra khỏi vỏ. Lão chủ quán không hề lộ vẻ sợ hãi, ung dung ním cười :

- Hay lắm, lại thêm một chàng nữa muốn xuống thăm ông bà ông vải.

Nhưng Kỳ-Hùng chưa hạ thủ. Chàng mỉm cười, bảo :

- Rồi mi đã được biết tay ta !... Bây giờ thì mi hãy vào lấy khí-giới ra đây vì ta không hề nỡ giết một kẻ nào không đủ các tự vệ bao giờ.

Chủ quán hơi tỏ vẻ ngạc nhiên, nhưng lại gật đầu mà nói ngay rằng :

- Nếu vậy thì mi quả thực đến ngày tận số rồi không còn bảo rằng oan uổng gì nữa.

Thế là chỉ một lát sau, một cuộc giao chiến vô cùng kịch-liệt đã diễn ra trong sân nhà chủ-quán. Lão già tuy có tuổi mà sức lực vẫn còn rồi rào vô cùng. Thanh đoản kiếm của lão huy động rất là nhanh nhẹn, tỏ ra rằng tài nghệ chẳng phải là một kẻ tầm thường. Kỳ Hùng trong mấy hiệp đầu vẫn còn cầm cự dè dặt, hình như chàng muốn biết rõ địch thủ là hạng người nào đã. Ba-Tó và Lý-Chè đứng ngoài xem rất ung dung, vì họ đều đã biết chắc lão chủ quán độ với thanh kiếm Tử-Cương thì thế nào cũng bị uổng mạng mà thôi. Trong bước đường phiêu lạc theo chủ, họ đã từng được xem những trận đấu kinh ghê gấp mấy mà kẻ địch thủ của Kỳ Hùng rốt cuộc cũng đều bị thúc thủ hàng đầu...

Bỗng Ba-Tó thấy Kỳ Hùng nhảy qua phía trái hai bước. Lão chủ quán tưởng chàng muốn thoát ra khỏi vòng chiến để tháo thân, nên hăm hờ đuổi theo mà quát:

- Mi có chạy đằng giời !...

Lão có biết đâu rằng số mệnh của lão đã định đoạt từ phút này. Ga-Tó đứng ngoài, nhận đường gươm, biết rằng chủ mình sắp dùng tới ba đường kiếm gia truyền của nhà họ Kỳ, nên lăm bắm :

- Chỉ ba đường kiếm nữa là mất «con» ơi !

Quả nhiên, Kỳ Hùng vọt đã nhảy lại, tiến nhanh lên ba bước, thanh kiếm Tử-Cương đột nhiên như thành một con vật kỳ ảo, soán chặt lấy lưỡi gươm của lão chủ quán.

Nhưng may thay, số phận của lão chưa đến ngày kiệt lận. Không dám ứng chiến thêm một phút; lão vội vàng nhảy vọt ra ngoài vòng, vắt gươm, chấp tay vái giải :

- Xin tráng sĩ hãy ngừng tay, tôi xin hàng phục !

Kỳ Hùng lúc này đã thu đường gươm, đứng đợi. Chủ quán cung kính hỏi tiếp :

- Thực là một sự lạ kỳ, xin tráng sĩ hãy làm ơn cho biết tại sao tráng sĩ lại cũng biết được ba đường gươm của họ Kỳ ?

Kỳ Hùng gật đầu bảo :

- Không có gì là lạ hết, vì ta chính tên là Kỳ Hùng, con cháu của họ Kỳ.

Chủ quán nghe nói vội vàng quỳ xuống đất, mà thưa rằng :

- Vậy mà tôi không biết, xin cậu thứ tội cho...

Kỳ Hùng vội vàng đỡ chủ quán dậy :

- Xin cụ chớ làm như vậy, tôi đâu giám...

Nhưng chủ quán đã kể rõ lai lịch mình cho Kỳ Hùng biết :

- Có lẽ cậu chưa biết tôi là ai mà tại sao thoáng cái tôi đã nhận biết kỳ ảo của họ Kỳ. Nguyên khi xưa, tôi đã được hân hạnh hầu dưới trướng của quan Kỳ phục hầu...

Hùng gật đầu nói :

- Vâng, đó chính là ông nội của tôi !

Chủ quán kể tiếp :

- Sau khi có việc nhiễu nhương, triều chính thay đổi, tôi cùng Ngài đã bôn ba khắp đó đây không ngờ rằng sau mấy lần bị bắt hụt, hai thầy trò mỗi người lạc đi một

ngã...

Kỷ Hùng gật đầu, lẩm bẩm :

- Có, những chuyện ấy, tôi đã được nghe. Và chàng đậm đậm suy nghĩ, tưởng nhớ lại cái cảnh khi xưa ông nội mình, thanh gươm yên ngựa cùng mấy tên bộ hạ thân tín mong mỗi cuộc phục hồi, lặn độn sông pha, rồi cuộc cũng đến bị ma bệnh làm cho chí khí không đạt được, vùi sâu dưới ba tấc đất một tấm anh linh khảng khái.

Lão chủ quán cũng như động lòng súc cảm tiếp :

- Kê ra thực là chóng, thoáng chốc mà đã 20 năm lẻ, kể từ khi tôi đến sinh cơ lập nghiệp ở chốn này.

Kỷ Hùng bỗng sực nhớ hỏi rằng :

- Theo lời cha tôi thuật lại thì trong bộ hạ của ông tôi có ông Trần-phi là người thân tín và tài nghệ nhất.

Lão chủ quán chấp tay thưa :

- Thưa cậu Trần-phi chính là tôi...

Nhớ đến chuyện tham lam lấy ngựa, then thùng Trần-phi nói :

- Tôi thực không ngờ lại gặp cậu, con ngựa Bạch câu quả là một báu vật hiếm có trên đời làm cho tôi mờ quáng cả lương tâm...

Kỳ Hùng vội vàng gạt đi mỉm cười bảo :

- Không sao, có thể thì tôi với cụ mới được gặp nhau và nhận biết.

Trần phi chấp tay thưa :

- Xin cậu chớ sùng hô thể mà tôi mang tội, tôi dù sao cũng vẫn là kẻ tôi tớ trong nhà, nếu cậu có nghĩ đến tuổi già của tôi mà không nỡ gọi tên, thì xin cứ kêu là lão Trần cho tiện.

Và chỉ tay về phía Bắc Trần-phi tiếp :

- Con Bạch câu tôi đã bảo chúng dắt dẫu gần đây, để tôi cho người đi gọi.

Kỳ Hùng lắc đầu bảo :

- Nếu gần đây thì không cần, để tôi gọi, tiện hơn...

Vừa nói Kỳ-hùng vừa thổi lên một hồi còi hiệu tiếp đó có tiếng con Bạch câu hí lại râm ran... biết là chủ gọi con vật khôn ngoan lòng lộn, định rất cương ra khỏi tay tên đầy tớ của Trần phi, nhưng tên này cố giữ, cuối

cùng thì buộc ngựa vào một gốc cây to lớn, lấy làm đặc chí tên gia nhân soa tay lắm bầm :

- Nào bây giờ mày có giỏi thì chạy đi tao xem nào !

Ngay lúc ấy, con Bạch câu đã phóng hai chân sau lên, đá cho tên này một chiếc, ngã sấp ngất lạng. Rồi nó tỉnh khôn lấy răng cời lần mỗi cương buộc, và cuối cùng, sau mấy phút ngần ngại, ghé miệng cắn áo lôi tên gia nhân của Trần-phi chạy trở về nhà...

IV - Chiếc Nhẫn Mặt Ngọc Và Ba Đường Gươm Họ Kỳ

Sau khi cứu chữa cho tên gia nhân tỉnh lại, Trần-phi hỏi Kỳ Hùng :

- Cậu có việc gì mà lại lần mò đến chôn thâm sơn cùng cốc này.

Kỳ Hùng mỉm cười trả lời :

- Tôi vốn tính thích phiêu lưu mạo hiểm nhân lại nghe nói trong vùng này có nhiều bảo vật chôn dấu từ xưa nên mới đến thử tìm xem.

Trần-phi định hỏi thêm nhiều nữa nhưng chợt nhớ Kim ngọc con gái của Trần-phi, không hiểu vì có gì đến bây giờ chưa thấy về, Trần-phi tỏ vẻ lo ngại nói rằng :

- Sáng sớm hôm nay nó đi ra suối giặt sớm mọi khi bằng bây giờ đã về sửa soạn pha nước sao hôm nay lại về muộn thế.

Trần phi sai một tên gia nhân ra suối xem sao, thì chốc lát tên này đã trở về nói không hề thấy Kim-ngọc ở đâu cả, mọi người hoảng hốt đi tìm, và khi ra đến bờ suối, Kỳ-Hùng bỗng nhặt được một chiếc nhẫn mặt ngọc đưa cho Trần-phi xem mà nói rằng :

- Có lẽ chiếc nhẫn này của cô Kim-ngọc chẳng, cứ trông những lối chân dày séo làm nát cả đám cỏ ở đây tôi ngờ rằng cô Ngọc đã bị kẻ hung đồ bắt đi rồi chẳng, mà cô đã hết sức chống cự cũng không được.

Trần-phi cầm lấy chiếc nhẫn, ngắm nghía rồi gật đầu nói :

- Đích thị là chiếc nhẫn của cháu Ngọc rồi, chắc là tên giặc A-cầm thi hành thủ đoạn đây.

Ngừng lại một lát, Trần-Phi quắc mắt, bảo :

- Tôi thề quyết bán rẻ cái mạng già này với thằng giặc.

Kỳ-Hùng không bỏ lỡ một phút chia ra làm ba bọn, Trần-phi một mình đi tìm kiếm, Ba tó đi với Lý chè còn Kỳ Hùng thì đi với con Bạch câu và con chó Lu-tô.

Lý chè có vẻ vui thích lắm, chọn một chiếc côn chắc bảo Ba-tó rằng :

- Đã lâu lắm bây giờ tôi mới có dịp được thử vài ba đường gậy.

Nhưng sự xảy ra đã làm cho Lý chè thất vọng, hai người đi chưa được mấy bước, bỗng nghe thấy tiếng động trong bụi, rồi một tên nhảy ra chạy như biến,

không chậm chễ Lý chè, cùng Ba-tó đều vượt lên cổ đuôi, không ngờ rằng qua một con đường hẹp bỗng bị sa hố, không sao lên được. Tên đó liền thối lên một hồi còi dài, thế là một lát sau bọn giặc đã nghe hiệu kéo đến dùng câu liêm móc Lý chè và Ba-tó ở dưới hố lên, trói cả hai lại như chiếu súc sịch lớn, rồi chung sỏ đòn gánh và khiêng về sơn trại.

* * *

Trong khi ấy, Kỳ Hùng nhờ con chó Lu-Tô đánh hơi dẫn, sau khi ngửi chiếc nhẫn ngọc, chàng đến một ngọn núi cao, rậm rạp, và len lỏi vào trong một hang đá, bất chợt có hai tên khịch, ý chừng là những tên giữ việc canh phòng sơn trại đương nằm hút thuốc phiện. Chàng đã có định kiến, bẻ gãy một một cành cây khô, kêu đánh rắc, rồi nhân lúc một tên khách thấy động, chạy ra, đâm ngay cho nó một chiếc vào cằm ngã ngất. Tên thứ hai toan chạy nhưng bị Kỳ-Hùng tóm lấy, chĩa gươm vào ngực quá :

- Mi muốn sống, chỉ ngay chỗ cô Kim-Ngọc bị bắt giam ! Chủ tướng mi đâu ?

Tên khách cuồng quít nói :

- Chủ soái A-cầm đi vắng, Kim-Ngọc là do phó soái

bắt, hiện đương giam ở chỗ có cấm cây cờ đại kia.

Kỳ Hùng gật đầu bảo :

- Để ta xem mi có nói thực không, nếu nói sai thì mi khó lòng thoát chết ! Vừa nói, Kỳ Hùng vừa chổi nghiêng ngay tên giặc lại, nhét rỏ vào miệng nó mà vát vào trong số bụi.

Lúc đã lên vào được trong trại giặc, Kỳ Hùng sợ quá bất địch chúng, nên đánh diêm, châm lửa đốt hai ba chỗ. Nhờ có gió lớn, ngọn lửa bốc lên rất nhanh và lan ra khắp chốn. Bọn giặc tuy đông nhưng hốt hoảng chữa cháy, nên không ngờ Kỳ-Hùng xông vào được, phá cửa phòng giam cứu Kim Ngọc ra. Ngay lúc này, bọn giặc trông thấy, cùng hô nhau súm lại đánh làm cho Kỳ Hùng phải dùng hết sức, vung gươm chém mạnh, đánh ngã non mười tên giặc. Thỗi một hồi còi hiệu dài, Kỳ Hùng gọi con Bạch Câu phóng đến, theo sau con chó Lu-Tô. con ngựa khôn ngoan quỳ gối xuống, Kỳ Hùng dục Kim Ngọc :

- Cô hãy lên ngựa ngay, và cứ giữ chắc lấy giây cương là được rồi...

Nhưng một lên ngựa lúc này đã định nhân lúc bất ý nắm Kim Ngọc lại, khôn thay nó chưa kịp ra tay đã bị

ngay Lu-tô ở đằng sau nhảy lên, cản ngang cuống họng.

Lửa vẫn cháy lan thêm, Kim Ngọc đi thoát rồi, Kỳ Hùng yên chí vùng gươm đánh tan đảng giặc, vừa lúc ấy chàng nghe thoáng thấy tiếng Lý-chè và Ba tó kêu cứu ở trong một nhà giam cạnh đấy, nên vừa đánh vừa lùi, rồi vùng gươm chém đứt chiếc khóa đồng lớn, đập cửa cho hai tên nghĩa bộc ra, cùng một lúc Trần-phi thấy hiệu lửa cháy cũng chạy đến và bốn người hợp sức chẳng mấy chốc đã làm cho đám giặc phải bỏ chạy tan tành.

* * *

Lúc bọn Kỳ Hùng về đến nhà thì đã thấy Bạch câu đang ung dung ăn cỏ. Và đêm ấy, Trần-phi lập tức mở một tiệc lớn, vừa để tạ ân Kỳ Hùng, vừa để ăn mừng con đã về. Tiệc rượu đang vui Kim Ngọc chợt nhớ đến dấu hiệu vẽ ở ngoài cánh cửa, hỏi cha, thì bỗng có tên gia nhân vào báo tên giặc A-cầm đã đến báo thù.

Kỳ Hùng ung dung đứng giậy, chàng mỉm cười nhìn Kim Ngọc mà bảo :

- Cái dấu hiệu ấy nghĩa là gì, rồi cô sẽ thấy ngay bây giờ.

Và chàng điềm nhiên xách gươm ra ngoài cửa. Trần-phi cũng đã hỏi gia nhân thấp đuốc vì biết trước thế nào cũng được xem một cuộc giao đấu vô cùng đẹp mắt.

Trần-phi đoán quả không sai, vì Kỳ-Hùng muốn biểu diễn nghệ thuật nên chưa đánh hết sức để hạ thủ, qua tới hiệp thứ sáu, chàng mới giở đến ba đường gươm tuyệt kỹ của nghề nhà. Trần-phi vội bảo con :

- Con hãy đề ý, cậu Kỳ sắp dùng đến ba đường gươm huyền diệu.

Và không cần phải dài lời, Kỳ Hùng đã gián tiếp cắt nghĩa cho Kim ngọc biết cái dấu hiệu bí mật : Một mặt người hai con mắt và chữ thập dĩa chán, nghĩa là gì...

Đường gươm thứ nhất, chàng đã vung mạnh thanh Tư-Cương cướp lấy gươm của A-Cầm, hất rơi xuống đất. Đường gươm thứ hai, nhanh như chớp nhoáng chàng đã vạch chéo hai nhát vào chán tên tướng giặc, rồi đường gươm thứ ba, đâm cho kẻ địch một mũi trúng tim !...

* * *

Trần-Phi đã cố lưu Kỳ Hùng ở lại chơi mấy ngày rồi mới cho đi. Lúc sắp khởi hành, Kỳ Hùng chợt nhớ đến chiếc nhẫn quên chưa trả Kim Ngọc, chàng mới lấy,

đưa cho nàng mà nói ra :

- Tôi quên khuấy đi mất, mãi bây giờ mới nhớ đến, mong Ngọc thứ lỗi cho !

Nhưng Kim Ngọc không đỡ lấy nhẫn, lắc đầu :

- Nhờ có chiếc nhẫn Hùng mới tìm được Ngọc, vậy thì xin Hùng hãy giữ lấy làm kỷ-niệm gọi là chút vật mọn đền ơn...

Kỳ Hùng cảm động, ngắm nghía chiếc nhẫn quý, rồi đeo vào ngón tay phải. Chàng ung dung nói :

- Hùng xin cảm ơn Ngọc, Hùng sẽ xin cố sức làm sao với thanh gươm Tử Cương, cánh tay này sẽ không để thẹn đến chiếc nhẫn kia...